

Debat sense Catalunya

El debat entre Mariano Rajoy i Alfredo Pérez Rubalcaba demostra, d'entrada, el pobre concepte que tenen els espanyols de la democràcia: no tan sols la basen en un personalisme insensat, sinó que bandegen d'arrel el pluralisme polític, descartant els caps de llista de la resta de partits i formacions que es presenten a les eleccions. Si, al damunt, hi afegim que els únics que debaten són candidats a presidents, negligint els que encapçalen les llistes a les diverses províncies, la pobresa democràtica esdevé misèria.

Des del punt de vista nacional català, sens dubte el més destacat fou l'absència de Catalunya al debat. Absència doble: per una banda el dualisme evitava la presència cap candidat del nostre país; per una altra, ni el líder del PP ni el (teòric i efímer) del PSOE no van fer en cap moment referència ni a la nostra terra ni a cap dels nostres interessos: ni al presumpte pacte fiscal, ni a la immersió lingüística ni, encara menys, a les asfixiants, injustes i del tot desproporcionades balances fiscals.

Per més que s'esgargamelli José Zaragoza, altra volta s'ha posat de manifest que "Per a Catalunya sí és el mateix Rubalcaba que Rajoy". Tant per a ells com per als seus respectius partits – incloent-hi els diputats que se suposa que representen la seva sucursal catalana, el PSC– els catalans i catalanes no som més que una colla d'indígenes estranys i perepunyetes, situats al *nordeste peninsular*, entestats en parlar un idioma provincià, que a voltes alcem un xic la veu, però que sempre tenim el bonhomí altruisme de regalar-los religiosament els nostres generosos impostos per a que puguin seguir mantenint l'opulència crepuscular del seu decadent, intransigent, unitarista i ignorant Estat espanyol.

Per si algú encara en dubtava, el debat entre els candidats popular i socialista palesà que [les paraules de Peces-Barba](#) al *X Congreso Nacional de la abogacía* no eren pas un estirabot o una plaserteria senil de l'excels *padre de la Constitución*, sinó el símbol de la imperible mentalitat imperial espanyola: si Catalunya és *seva*, si som la darrera de les seves colònies, si, en la seva condició d'amos absoluts, en poden fer el que volen, i –sobretot– si nosaltres seguim permetent-los-ho, per quina raó haurien de perdre el temps parlant-ne?

dimarts, 8 d'octubre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

